

—La Serra-de-Sanferm—

La Serra-de-Sanferm –o la Serra, com n’hi diem els autòctons–, és un barri obrer sorgit a l’extrem sud de Vic. Inicialment era format per gent de pagès que abandonaven els masos –sembla que molts provenien de Sant Romà de Sau i de Querós, pobles condemnats a ser inundats per les aigües dels embassaments de Sau i Susqueda respectivament–, i per immigrants. El nucli va rebre el nom del mas Serra-de-Sanferm –la Casa Gran, per als del barri–, i a poc a poc es va anar construint amb petites cases i carrers rectilinis que li han donat la imatge característica.

El responsable del naixement del barri va ser mossèn Josep Guiteras, conegut com el capellà de la Calla, que va comprar la masia Serra-de-Sanferm i els camps adjacents per edificar-hi cases per a famílies amb pocs recursos. Aquest era un pla de més abast que va començar el 1951, estimulat per Mn. Miquel Quer, rector de Sant Domènec, amb l’objectiu de “resoldre el problema dels més pobres, morigerar els costums, estimular l’estalvi i estrènyer la unió dels feligresos de la parròquia”¹, i que comptava amb la lloança i l’encoratjament del papa Pius XII, que en va ser degudament informat.

Mossèn Josep va demanar un préstec i en dos anys i mig va tenir trenta cases, construïdes per Josep Cumeras. Les persones interessades a comprar-ne una entraven en una llista amb el pagament previ de 10.000 pessetes, després pagaven la resta com un lloguer, fins que la casa els quedava de propietat. D’aquesta manera s’arribaren a construir fins a 212 cases en dues grans xarxes, una al barri de l’Estadi –bàsicament entre el carrer Sant Jaume i el de la Providència–, i la que conforma la

Serra-de-Sanferm. El cost de les primeres cases era de 35.000 pessetes, i les últimes ja en valien 70.000.

Els primers veïns van anar a viure a la Serra durant la primavera de 1958 i fins als anys 62 i 63 no va arribar la llum elèctrica. Va ser aleshores que el barri va experimentar l’expansió més forta. El 1966 es va asfaltar el camí d’accés al barri i fins a primers vuitanta no es van asfaltar els carrers, sempre a iniciativa dels veïns².

Quan va néixer, el barri pertanyia a la parròquia de Sant Domènec, però el 1970 va passar a formar part de la de Lurdes, acabada de crear.

A finals dels 70 es va aconseguir que l’Ajuntament comprés l’anomenada Casa dels Vidres per fer-hi guarderia i local social –la mateixa on ara hi ha el centre cívic. El 1989 es va aixecar un altre pis a la casa i el 1993 es va inaugurar el parc Miquel Coll i Alentorn al davant, a l’entrada del barri.

Miquel Tuneu

(1) Vicenç Esmarats. *Semblança de Mn. Josep Guiteras i Barceló*. Capella de Nostra Senyora del Roser (La Calla). Vic, 2003.

(2) Salvador Bardulet i altres. *La parròquia de Lurdes i els sis barris que la configuren dins la ciutat de Vic*. Parròquia de Lurdes, 1998.

Hi han participat:

Alfons Castro Martos | Àngela Pascuet Codina | Antonio Montero Ortega | Baltasar Paré Crusellas | Benedicta Uriel Sanz | Conxita Masnou Ordeig | Conxita Prat Fornés | Fina Pujols Ricart | Jaume Sala Tarrés | Joan Plana Farrés | Joan Pere Gutiérrez Montijano | Josep Masramon Febrer | Josep Riera Camps | Josep Vilardell Piella | Leonor Suriñach Mas | Lluís Matavaques Nogué | Manel Puig Costa | Maria Crous Freixes | Maria Malet Aymérich | Maria Roca Farràs | Maria Rossell Montañà | Mercè Ramos Pujadas | Mercè Vila Pujig | Miquel García Aranda | Miquel Trabal Pujol | Miquel Tuneu Vila | Teresa Ricart Vilardell

Hi ha col·laborat:

Associació de veïns de la Serra-de-Sanferm.

Agraïm la cessió de les fotografies per aquest projecte a: Alfons Castro, Assumpta Montaner, Baltasar Paré, Conchita Parareda, Joan Pere Gutiérrez, Josep Masramon, Maria Rossell, Mercè Ramos i Teresa Ricart.

La Serra-de-Sanferm

Foto aèria del barri

Inicialment al barri no hi havia ni llum ni aigua corrent. Només hi havia una línia per a totes les cases. L'aigua s'anava a buscar a la Tolosa. De carretera, tampoc n'hi havia, només un caminet. Els veïns van treballar uns quants diumenges a pic i pala per eixamplar la carretera. El permís per fer aquesta obra el van donar els propietaris de la Torre d'en Franc.

La història del barri és coneguda per tots els veïns. Els joves que hi van arribar no s'han mogut de la Serra, nom que els veïns i les veïnes utilitzen per anomenar la Serra-de-Sanferm. La majoria dels fills dels primers propietaris dels habitatges encara hi viuen.

Un pastor que pasturava les cabres i les ovelles vora la zona va ser qui va donar el nom de "Cementiri dels pagesos" al barri, en veure que era gent que venia de pagès, qui s'hi instal·lava. Val a dir que la majoria eren treballadors de pagès (mossos), no pas pagesos.

Els veïns i veïnes de la Serra encara diuen que "van a Vic" i que "tornen de Vic".

Des del barri fins al centre de Vic només hi havia l'Estadi, la Florida i Can Sileta.

Casa del barri

Les cases tenien totes una mica d'hort i cada propietari en va fer el que va voler: garatge, jardí, terrassa, etc.

Els carrers, encara ara, són estrets i, si hi ha cotxes mal aparcats, ja no s'hi passa bé. Volien eixamplar els carrers menjant-se un tros de jardí de les cases, però no es va poder fer perquè no quedava suficient espai fins a les escales d'entrar als habitatges. És per això que les voreres són tan petites.

Sempre hi havia hagut el barri de dalt i el barri de baix. Però aquest fet no ha suposat mai cap problema. Al barri els veïns i veïnes s'ajuden entre ells i se senten sempre acompanyats.

Aquestes cases tenen un avantatge amb vista a la convivència i és que només sents els veïns del costat.

Casa nevada

Un veí comenta que la casa dels seus pares va costar unes 100.000 ptes. El mossèn de la Calla, responsable del naixement del barri, no cobrava interessos i ajudava les persones que més ho necessitaven. Li anaven pagant els deutes de mica en mica i, si alguna vegada no ho feien, no hi havia cap problema. Tothom està d'acord a definir-lo com "un molt bon home".

Algunes persones van pagar 30.000 ptes. pel terreny i així van poder fer-s'hi la casa. El diumenge, a les cinc del matí, ja hi havia gent que corria a buscar taulons per construir les cases.

Construint la teulada de la casa

Cases en construcció

Entre els anys 1965 i 1966 es va enquitranar la carretera, que van pagar entre tots els veïns.

La carretera tenia poca llum i moltes dones treballaven en torns de nit i de matinada al sector del tèxtil. Els marits les acompanyaven i les anaven a buscar perquè tenien por.

El dia abans de Nadal els van donar la llum. Fecsa va dir que reforçarien la línia mentre la paguessin. La comissió de veïns que hi havia aleshores (als anys 60) va presentar una queixa al governador civil. Però es va aturar per falta de plànols ja que no estava urbanitzat.

El mecànic del barri feia la llum de casa seva amb la bateria del cotxe.

La nit de Nadal, d'aquell any, una família van anar a les nou del vespre a casa d'uns altres veïns per anar junts a missa del gall. A les onze, quan van sortir al carrer, hi havia la gran nevada. El dia de Nadal va continuar nevant tot el dia i per Sant Esteve van sortir amb les pales a treure la neu.

Quan nevava, els homes del barri anaven a apartar la neu del camí, per tal que es pogués passar. Havien arribat a ser un grup de cinquanta persones treballant-hi.

Cases nevades l'any 1963

L'any 1994 a la revista del barri, *Espurnes*, es convocava el concurs d'anagrames d'aquesta manera:

TEMA: barri de la Serra-de-Sanferm
MIDES: un màxim de 10 x 10 centímetres, en blanc i negre; cal posar-hi el nom, cognom i adreça del participant.
DATA LÍMIT: El dia 31 de març de 1995. Call lliurar-los a Jaume Alsina, c/ Llobregat, 9 (bústia)

L'ANAGRAMA GUANYADOR SERA PREMIAT

L'anagrama núm. 1, que va ser el guanyador, encara ara s'utilitza per a la imatge del barri.

Una imatge dels tres anagrames del barri finalistes del concurs

La Serra-de-Sanferm

La revista, que es va crear l'any 1994, sortia un parell de vegades a l'any. Hi havia un equip de redacció i diferents col·laboradors. Es parlava del barri, de les activitats que es programaven; hi havia una secció de passatemps i no hi faltaven les entrevistes i escrits d'opinió sobre temes d'actualitat. Era finançada per comerços de tot Vic que hi posaven la seva publicitat.

Vista des del barri

A mig camí, en direcció al centre de la ciutat, es pot veure Can Blanc o la caseta blanca. Allà hi vivia l'encarregat del constructor. Aquesta casa també havia acollit persones amb necessitats molt bàsiques. Els veïns recorden els dos revolts que hi havia abans d'arribar a la casa blanca on s'havien "fotut moltes pinyes".

Un veí explica que, juntament amb el seu germà, molt ben vestits i arreglats, baixaven amb bicicleta (el germà petit assegut sobre el pal) i en passar pel revolt van caure i es van fer una bona morrada a terra.

Tota la plana de Vic anava a la Serra a tirar runa de totxos a la baixada dels revolts.

El primer número de la revista ESPURNES portaveu del que succeïa al barri

Les dones recorden que anaven a rentar la roba amb cubell al Gurri.

Més tard, quan hi van posar la font, agafaven l'aigua i la portaven als safareigs, cosa que va suposar un gran canvi en les tasques domèstiques de les llars del barri.

Durant una temporada es portava l'aigua amb cisternes. Hi havia un dipòsit on tiraven les aigües residuals i un pagès d'aquella zona hi regava l'hort.

Abans que es fessin els desguassos hi havia un pou a l'Horta de la Serra que cobria aquesta necessitat.

Imatge del barri amb una veïna i el seu fill

El bar

El bar ha existit des de molt al principi del naixement del barri. Aquí, s'hi van fer durant molt temps les revetlles. Però abans que el bar existís, els avis jugaven a cartes al darrere de la botiga, que estava situada sobre el bar.

La perruqueria

La perruqueria del barri existeix des de l'any 1966. Actualment, segueix havent-hi la mateixa perruqueria amb la mateixa perruquera.

Els veïns de la banda de dalt anaven a comprar ous, llet i altres productes a la casa de pagès de la Tolosa, i els veïns de la banda de baix, a l'Horta.

Ca la Sila va ser la primera botiga que hi va haver a la Serra. Cada dia hi pujaven els queviures per a la gent del barri amb un sac.

Les veïnes anaven a buscar el pa a Vic per a tota la setmana.

Les botigues i comerços que hi ha hagut al llarg de la història del barri han estat: bar, forn de pa, perruqueria, barberia, botiga petita de queviures, botiga de dalt i botiga de baix, merceria-perfumeria, una altra merceria i una botiga de roba.

La botiga de dalt. La propietària explica que la van agafar fa quaranta anys. Estava situada davant de casa seva, sobre el bar, i la van comprar set anys més tard que els antics propietaris la tinguessin. Diu que aquests van conquerir la seva filla, que aleshores tenia catorze anys, perquè anés a ajudar-los i més tard es quedés amb l'establiment. Uns quatre anys després de comprar-la van traslladar la botiga a casa seva. Hi van treballar durant trenta-tres anys.

La botiga de baix. La propietària explica que la van agafar de mans d'uns altres propietaris. Aleshores venien de la Guixa i la seva filla tenia onze anys. Hi va haver una època que el dissabte al vespre hi feien una miqueta de bar. La botiga, de la qual ara es cuiden el gendre i la filla, sempre ha estat ubicada al mateix lloc.

Guarderia

La guarderia va començar a funcionar ara fa trenta-dos anys a Mas Joan amb l'esforç de les mares del barri. També s'hi feien altres activitats, com esports, etc.

Més tard, l'Ajuntament va comprar la "casa dels vidres" i s'hi va poder ubicar la guarderia i el centre cívic que hi ha actualment.

La Serra-de-Sanferm

Abans de la construcció de l'escola, la canalla del barri anava a diferents centres d'ensenyament de la ciutat: l'escola Balmes, Can Maurici i Sant Miquel, però la majoria anava al Sagrat Cor.

Una veïna comenta que quan plovia anaven amb els nens amb "katiuskas" cap a l'escola del Sagrat Cor. Hi havia tant fang que, una vegada allà, els havien de tornar a canviar.

Als anys 70 algunes mares portaven els seus fills a l'autobús de l'escola i cada dia una d'elles hi pujava per acompanyar-los. Altres anaven a peu i fins i tot una mare comenta que els acompanyava amb bicicleta.

Una veïna explica l'anècdota que una vegada les van portar a l'escola amb un burro, i recorda la vergonya que van passar quan les amigues les van veure arribar.

L'escola va costar molt d'estrenar. Dues veïnes i l'alcalde d'aquella època van haver d'anar a ensenyament, a Barcelona, perquè hi havia problemes amb l'obertura. Els van dir que no es podia obrir i els van donar dues excuses: que no tenien les claus i que no estava neta. Hi va haver manifestacions de les dones i la canalla del barri. En aquell moment si algun home s'hi hagués afegit hauria pogut ser empresonat. Finalment, una colla de senyores van formar un equip de treball amb els seus estris de neteja i la van deixar a punt per començar el curs.

Una senyora de les que havia començat netejant l'escola i, que ho va seguir fent fins ara fa un any, explica que escombraven les aules amb serradures.

Va ser important que es construís l'escola Dr. Joaquim Salarich perquè a partir d'aquell moment van millorar moltes coses, l'enllumenat, etc.

L'escola

El mossèn de la Calla va prometre a un grup de nois i noies del barri 80.000 ptes. per fer un local per a joves. Abans de la construcció es va morir el mossèn. No van aconseguir mai fer aquell local, explica un veí amb un to força resignat.

Com a compensació, el barri disposa d'un contraaix, regal de la parròquia.

L'escola. Nens i nenes d'una classe de música

Ball de bastons al pati de l'escola

Una veïna explica que comptades vegades l'escola es va obrir al barri per a fer-hi alguna activitat: una vegada es va fer una comunió amb nens i nenes de la Serra, i, un altre any, es va omplir el gimnàs de l'escola perquè el mossèn de la Calla hi va anar a fer una missa del gall.

Una veïna explica que el dia 2 de setembre de 1973 es va fer la primera Festa Major de la Serra-de-Sanferm i que va durar un dia. Aquesta data no l'ha oblidat mai perquè l'endemà es casava.

Altres comenten que ja uns quants anys abans d'aquesta data s'anaven organitzant actes i activitats que, més tard, van desembocar en el que va ser la primera Festa Major.

Una altra veïna de la Serra recorda que quan ella tenia catorze anys, d'això, doncs, en fa uns trenta-sis, un grup de joves entre tretze i divuit anys anaven a Festa Major al Remei. Un any els va agradar tant que van voler el mateix pel seu barri. Així va néixer la primera Festa Major de la Serra-de-Sanferm.

Veïns d'alguns carrers també s'organitzaven i feien sopars i revetlles a banda de la Festa Major del barri. Aquesta es feia a l'aire lliure en un terreny que no fa pas gaire s'hi ha construït una casa.

Per poder recollir uns quants diners per finançar així la Festa de la Primavera del barri, unes quantes veïnes venien flors i plantes.

Veïns sobre una teulada, fent difusió de la festa

Veïnes comprant plantes davant la façana de la "casa dels vidres"

La "casa dels vidres" es deia així perquè hi havia molts finestrals i molt grans. Era d'una sola planta i molt maca. Pertanyia a un metge de Vic i durant un temps s'hi havien organitzat actes i conferències.

Era la casa que ocupa actualment el centre cívic i la guarderia del barri.

La "casa dels vidres" amb la parada de flors i plantes que es venien per a recaptar diners

La Serra-de-Sanferm

Un grup de dansa de Bulgària que va actuar a Cantonigròs

La Serra-de-Sanferm sempre ha acollit grups de dansa i música convidats al Festival de Cantonigròs.

Hi ha dues modalitats per participar en el projecte del Festival: persones que s'allotgen en cases particulars i se'ls dóna l'esmorzar i d'altres que es queden al centre cívic i els veïns s'encarreguen que no els falti de res. A canvi, els grups ofereixen una demostració de dansa al barri i els veïns hi posen les begudes i alguna coseta per menjar.

La primera vegada, van anar a la Serra una gent de Bulgària amb una carraca que encara ara es demanen com va poder arribar fins al barri.

El pati de la casa d'uns veïns que van allotjar dues noies búlgares d'un grup de dansa convidat a Cantonigròs

Veïns del barri preparant un rom cremat

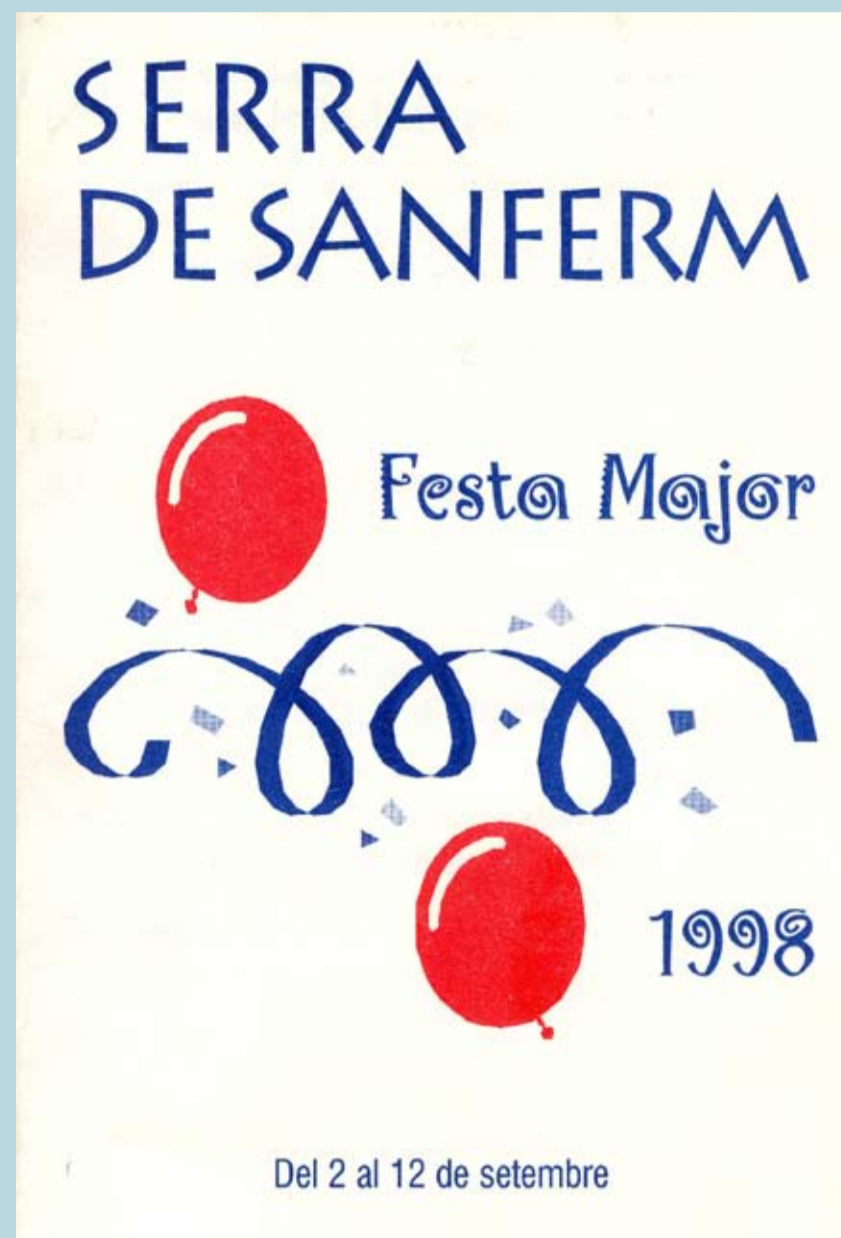
Al barri es feien tres revetlles: la de Sant Joan, la de Sant Pere i la de Sant Jaume. En aquestes revetlles es feien dues fogueres: la del barri de dalt i la del barri de baix. Això no volia dir que hi hagués rivalitat entre els barris, més aviat al contrari; la canalla es repartia i anava d'una foguera a l'altra.

A més de les fogueres del barri de dalt i del barri de baix, hi havia algun carrer, com el del Ter, que feia la seva pròpia foguera.

Per preparar la foguera els nens i nenes del barri anaven a buscar llenya, després es disfressaven i, al vespre, encenien la foguera i feien la revetlla.

Una colla de nens i nenes amb l'espantaocells fet per ells mateixos

Crida de les Festes del Barri de La Serra de Sanferm ANY 1976

LA SERRA DE SANFERM

No és el barri, de terra envaïda, amb cascades, estanys i boscos, posant als llavis les paraules dolces i cor romanticista cantades.

Però, no en tenim, tampoc plaça portada, guardada de famals i jardins, ni paisatge, on bairrà la dònxa, les zones cançons i galans fadrins.

Nos i emetim, tal de el barri nostre. Nosra gent fadrins amb tot el sol amb un cor gran, com l'horitzó que fins abet i ample, tant com de el cel.

Oent el cel, un hortat de vida: Venim Puigapluga i el canal, les aeres de l'Empresca Quèria, i tota la corra del Puigmal.

Tapagament, acut ajunt la tanta, callant-se per terra del Dúigut, i Matagall, aquell pagant novetè, que per singl' amant abasta el front.

Serra de La Noguera i La Talhada, el Pujol de Guix, amb el castell que fins gracies el dia d'aquesta plana nostra, que mostra la serra i el treball de tota.

Preuada terra, per a aqueta nostra de la terra per altra d'adopció, Pa per a tota avui terra que queda, i de s'ha d'història, contemplant-la, que el cor en sent la dònxa.

En ella la que avui a terra actua, i una anall germana tot fent, canel, Germanes amb tota a dalt la serra, oera, i el prout terral de la mar oera... bont pel terral no cada mast.

LA HISTORIA

Temps fou temps, aliat era un serrat, de pedregol i terra de migraó, bont pel vent, bont o de porret, celat pel cel.

El cor de juliol queu d'història, o pel cor de l'Empresca des l'estranya, com tota que ve del nord fadrin la serra i la tramuntana.

No bany d'ed, a terra del barri tot de cert que el vent algun vell nostre.

No bany d'ed, el Gueri nostre, fadrin nostre, tota nostra, tota nostra, a dalt d'història.

Ma dalt la serra, de glòria remouida, d'algun mastell de remouit la serra i dalt del cel.

El cor i l'Empresca fadrin el cel, urrada i los capats.

Infada aqueta temps la guerra havia acabada, del cel volem gent creant, treball i canel.

El ja era migraó, i tot cançanyer.

El nostre molt present, bont pel cel en l'obaca.

Fins que esmeu Jomp adé ponk la colla, El cor ponk a l'ed, a tota la mà s'obrega.

Tal els primers amons vengueren a la vila, es feren fontanets, i comença la vida.

D'espere va vengueren tant. Anab nel i molts treballa en abastament d'altres, feienaven elementa.

de cosa molt primera, feren una primera temps, que el piq' d'alguns moment hi quera alguns diags.

Més d'història n'hi va haver, un dia i altra més, la com s'vicensplera, la gent de Serra i Mataga.

Quem la terra a dalt del cel, ni portés ja la corra per amonit i vintè.

I l'apela i vintè, i el fadrin reverencia, el fadrin la capella, totom agressant, auch cor i vintè.

No cal dir que molta fadrin hi fadrin devoció i memora de corral.

El fadrin corral, tota amb l'història nostra. El fadrin gran promesa de cançanyer de vida.

Tal atal si tira a santa alguna terra del barri, a veure si es va en cor d'ona, alguna d'història.

Per tant, nos de diatòques ni el cine amb els veïlles; un vollet per la serra, per Nadal als postreta.

NOCTALADA

A los deu noctalada, abundant, per als serrats, segur que el serrat, sense gastar gaires embada.

En pa tot en cançanyer tant, sempre en dia; maana fadrin, Maana fadrin es el ja en el temps, ara i tal, es com bona per dir.

JOSCS DE CUCANYA

A més a més diversos jocs, fadrin l'ed, fadrin, bones creures, de nos, una cosa tal com cal, bont que fadrinada, que a'ha fet a Montrau.

El serrat gran de fet, fadrinada, fadrinada, poblegue, fadrinada, tot amb l'ed cançanyer, que d'història en trens al de fadrin cançanyer, per a d'història un tren, i bont de moment, n'ed capques d'història-ho tant ed este, com jovat.

SARDANES

D'espere, a l'ora del cel, fadrin podrem oera el canel de los dònxa la més bella, la més bella, la més gran, de tota aqueta dònxa.

que ara es fan a dos de nos un assaig, de canel, preparant soltes, que a los nos es diré, per tal que en la nostra festa el Serrat en els horat.

Més de la dònxa com un timplè quibret de la nostra ciutat, que a la nostra memora un mast i tal hi d'història per a tencen un del barri.

de cosa molt primera, feren una primera temps, que el piq' d'alguns moment hi quera alguns diags.

Més d'història n'hi va haver, un dia i altra més, la com s'vicensplera, la gent de Serra i Mataga.

Quem la terra a dalt del cel, ni portés ja la corra per amonit i vintè.

I l'apela i vintè, i el fadrin reverencia, el fadrin la capella, totom agressant, auch cor i vintè.

No cal dir que molta fadrin hi fadrin devoció i memora de corral.

El fadrin corral, tota amb l'història nostra. El fadrin gran promesa de cançanyer de vida.

Tal atal si tira a santa alguna terra del barri, a veure si es va en cor d'ona, alguna d'història.

Per tant, nos de diatòques ni el cine amb els veïlles; un vollet per la serra, per Nadal als postreta.

NOCTALADA

A los deu noctalada, abundant, per als serrats, segur que el serrat, sense gastar gaires embada.

En pa tot en cançanyer tant, sempre en dia; maana fadrin, Maana fadrin es el ja en el temps, ara i tal, es com bona per dir.

JOSCS DE CUCANYA

A més a més diversos jocs, fadrin l'ed, fadrin, bones creures, de nos, una cosa tal com cal, bont que fadrinada, que a'ha fet a Montrau.

El serrat gran de fet, fadrinada, fadrinada, poblegue, fadrinada, tot amb l'ed cançanyer, que d'història en trens al de fadrin cançanyer, per a d'història un tren, i bont de moment, n'ed capques d'història-ho tant ed este, com jovat.

SARDANES

D'espere, a l'ora del cel, fadrin podrem oera el canel de los dònxa la més bella, la més bella, la més gran, de tota aqueta dònxa.

EL CHIBARR

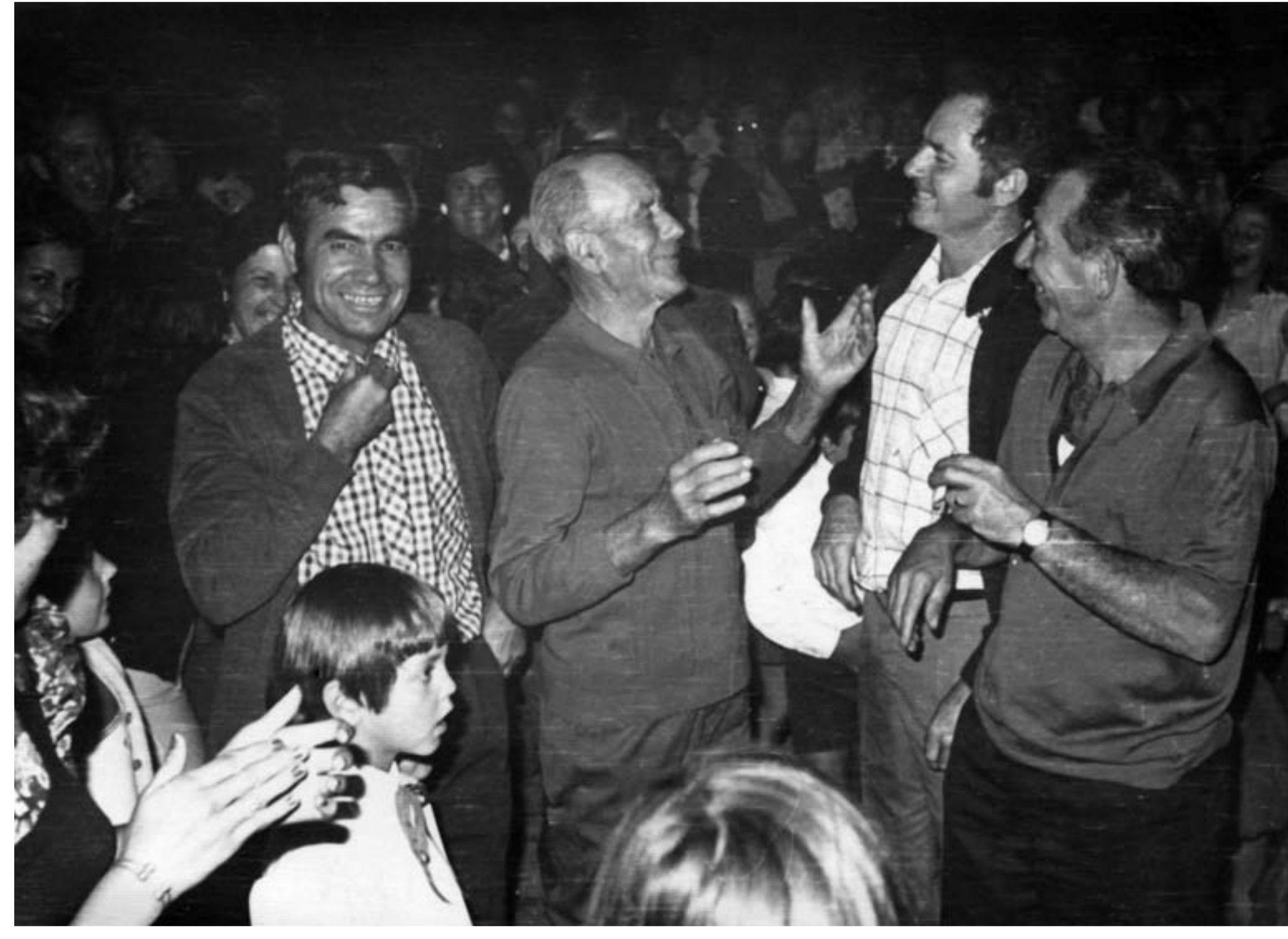
Un exemplar de la crida de les Festes del barri l'any 1976

La Serra-de-Sanferm

Aquest veí, prou conegut per tot el barri, tocava l'acordió a totes les festes. D'aquesta manera havien organitzat el ball durant molts anys. En aquests actes, recorda una veïna, per menjar hi havia sovint pa amb tomàquet i embotit.

Un veí tocant l'acordió

Vida social al barri

A la Serra, tothom es coneix, i encara es relaciona molt. Però alguns veïns comenten que això ha canviat força. Abans, el fet d'anar a tot arreu a peu, donava l'oportunitat de trobar-se i de fer petar la xerrada. Quan les persones van començar a comprar cotxes es va anar perdent aquesta relació tan continuada. Això mateix va passar amb l'aparició de les televisions a les cases. La gent ara surt menys al carrer.

Un acte de la Festa Major del barri

Alguns veïns recorden que els primers anys, a la Festa Major, només s'hi feien actes durant un dia. Hi havia la missa, que es feia a Mas Joan perquè al barri no hi havia parròquia, la xocolatada i la guerra de xocolata i els jocs de cucanya.

Alguns anys més tard ja es va començar a fer al llarg d'un cap de setmana i es van anar ampliant les activitats: dansa, patinatge, jocs i competicions esportives.

Per poder cobrir les despeses de la Festa Major, les persones que l'organitzen, cada any passen per les cases a recollir diners dels veïns i les veïnes.

Joves observant una activitat de la Festa Major

El jovent del barri tenia diverses aficions. El diumenge anaven a Mas Riera a jugar a punxats. Alguns també robaven fruita a les cases veïnes i feien guerra. Llavors els veïns els tiraven galledes d'aigua perquè feien massa soroll.

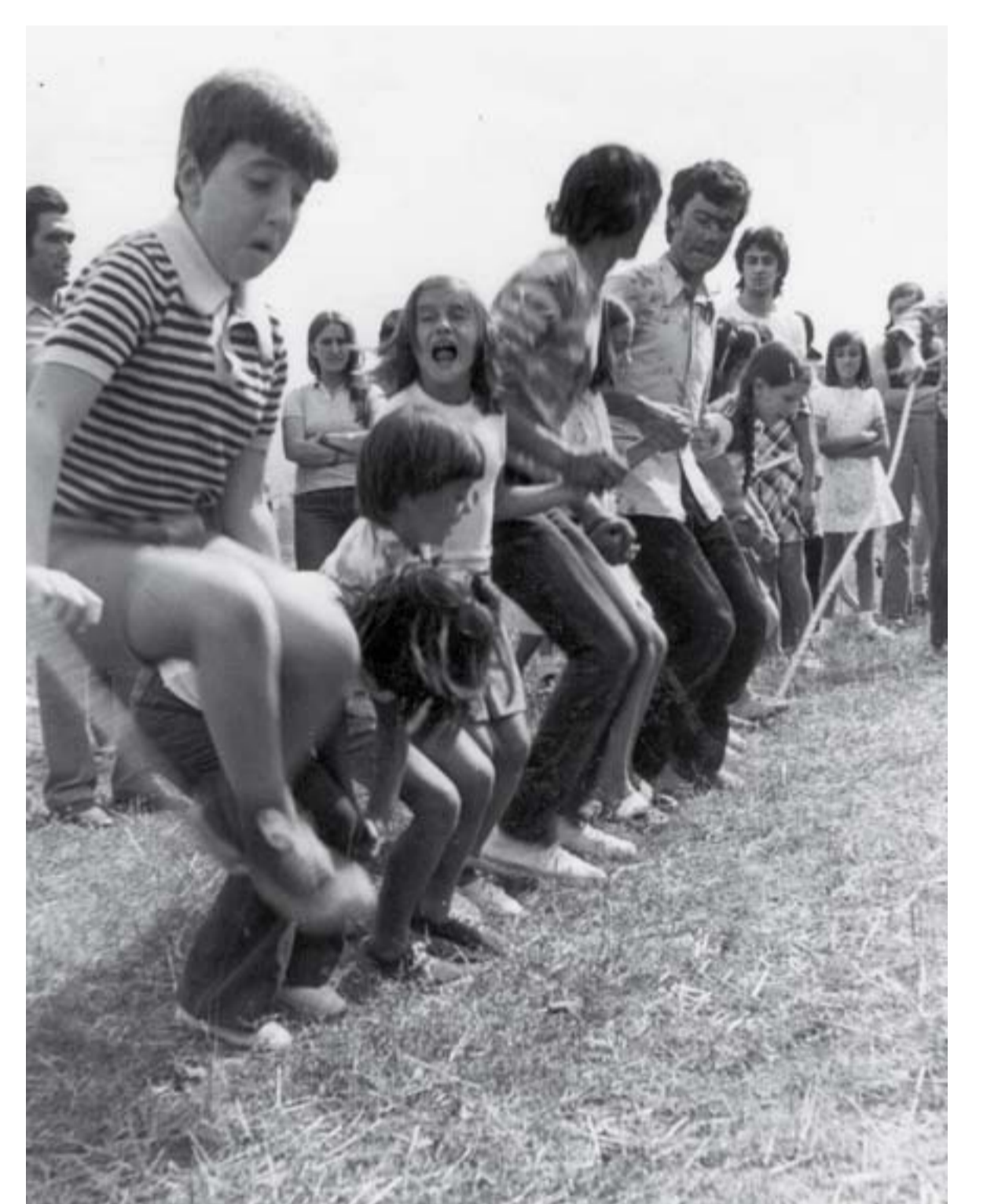
També les famílies, el diumenge a la tarda, anaven a berenar a la font dels Freres. Allà hi havia gespa per jugar a futbol i també jugaven a la muntanyeta.

El joc de trencar l'olla era molt comú dins els jocs de cucanya, organitzats per a la Festa Major

Jocs de cucanya: canalla del barri saltant entre pneumàtics

Jocs de cucanya. Saltant a corda

El joc d'estirar la corda on participaven grans contra joves

Carreres de sacs al carrer principal del barri

Imatges de les carreres de sacs en un carrer de rocs, sorra i herbes

La Serra-de-Sanferm

Algunes de les activitats de la Festa Major s'organitzaven dins l'envelat que es feia amb un "toldo", uns pals i un encanyissat. Tot era material reciclat que es treia de diferents llocs: les canyes del camí que va cap a Montrodon, els boxos els agafaven de Muntanyola, els "toldos" es llogaven al castell d'en Planes.

Abans aquest envelat s'havia fet directament al camp amb unes bombetes que delimitaven l'espai festiu. L'envelat es muntava especialment per al ball.

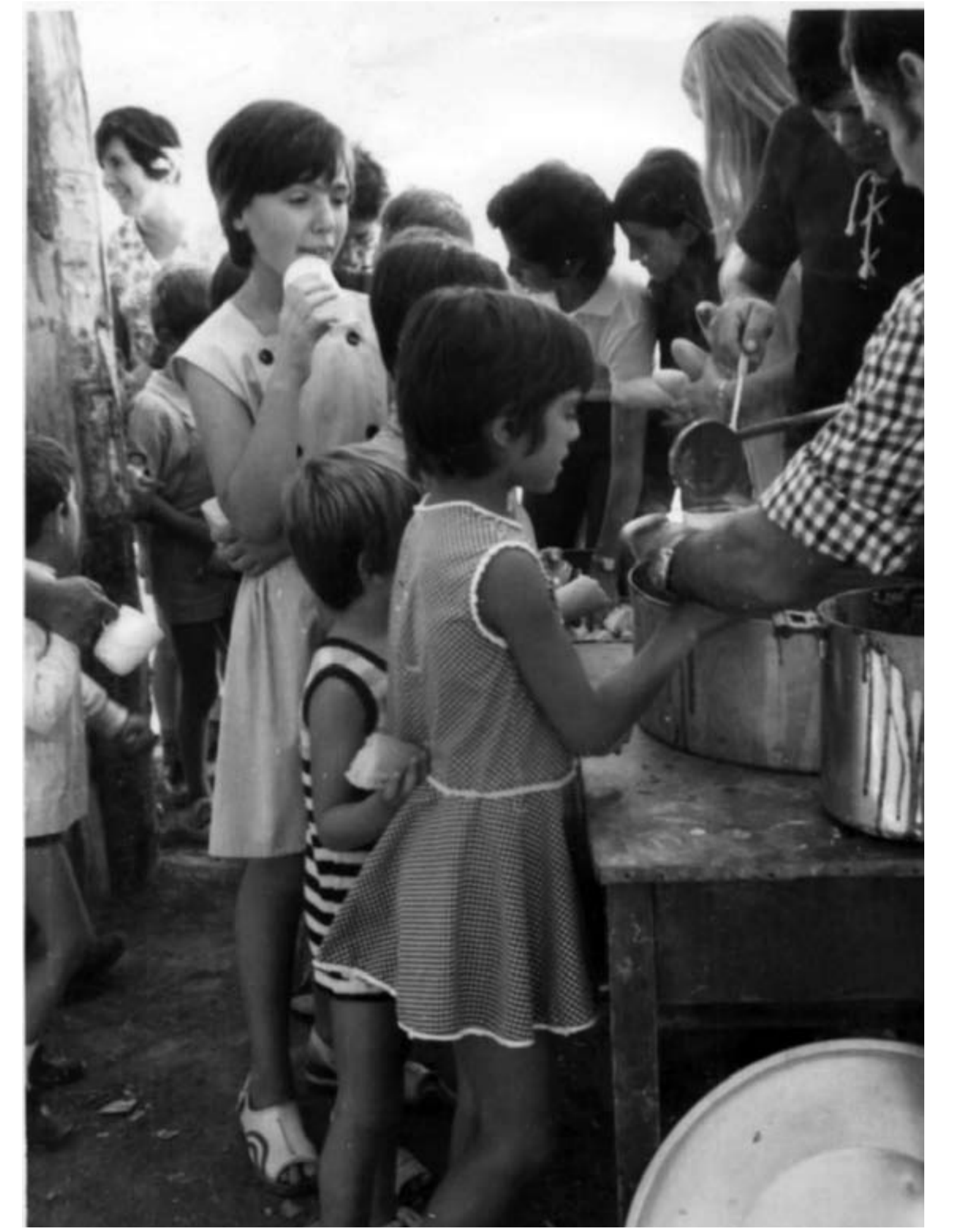

La xocolatada

La xocolatada la feia sempre la mateixa família fins que va marxar del barri. Era tota una tradició.

Repartint la xocolata a la Festa Major. Un avi molt estimat per la gent del barri saluda el fotògraf

Una altra imatge de la xocolatada

Nens i nenes executant danses populars

Una altra imatge de les danses

Les danses, molt característiques de la Serra-de-Sanferm, les varen començar a organitzar tres germanes, filles del barri.

El teatre sempre ha estat molt present al barri. Actualment, una trentena de joves, entre catorze i dinou anys, majoritàriament de la Serra-de-Sanferm, formen el grup de teatre La Palangana. Aquest col·lectiu va néixer, ara fa uns quatre anys, fruit d'una primera actuació de teatre dins els actes de la Festa Major.

Atorgament de premis dels Jocs Florals organitzats al barri

Fins i tot la coneguda ninotaire vigatana havia donat alguns premis als veïns en alguns dels actes culturals organitzats per a la Festa Major.

També va haver-hi un concurs de fotografia que va durar dos anys.

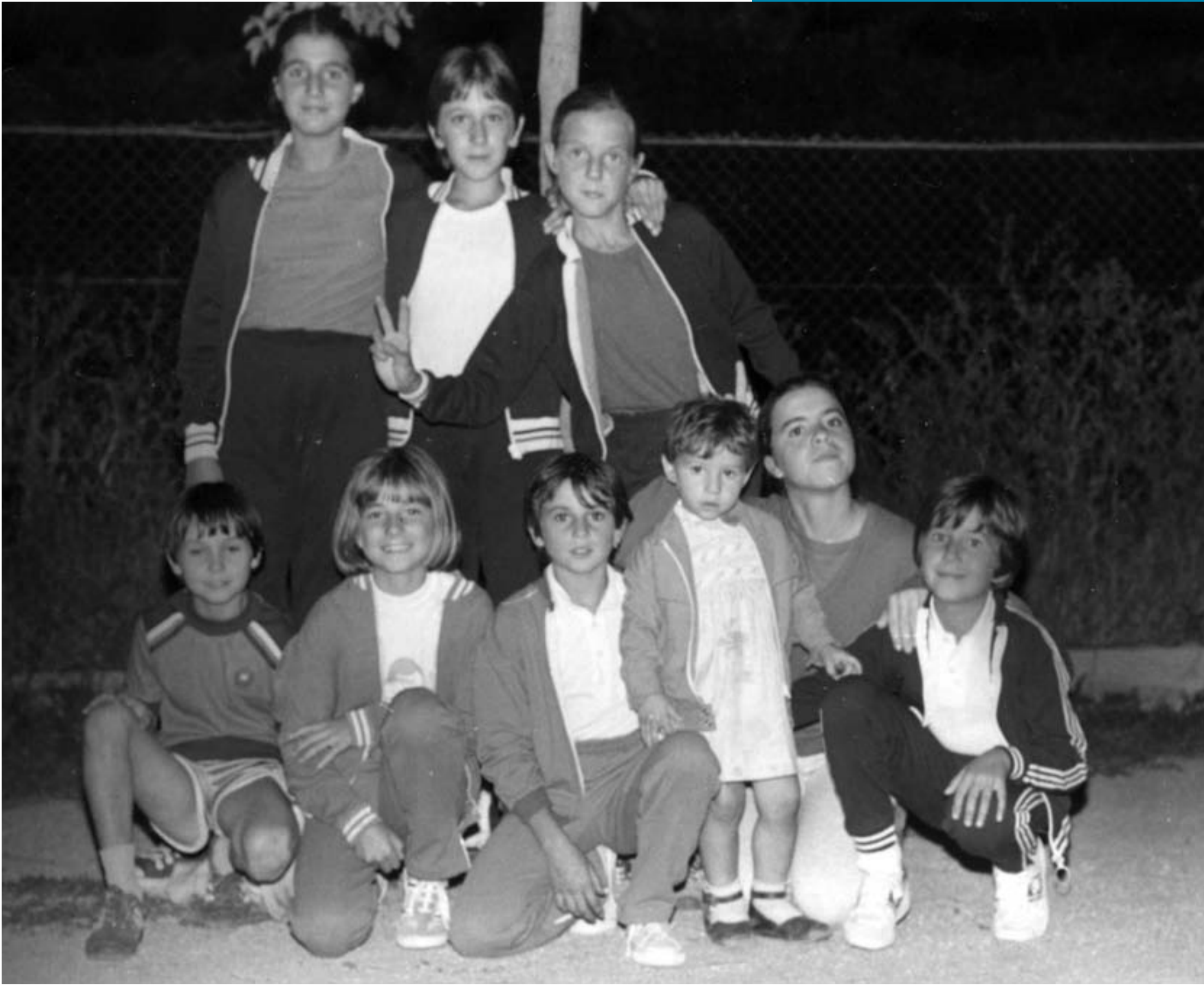

Representació d'una obra de teatre durant la Festa Major

Un acte ben singular en què es nomenaven personalitats: el capellà, l'alcalde, l'agutzil, el pagès, el conseller...

La Serra-de-Sanferm

Grup de nens i nenes d'un equip esportiu

Es feien diferents torneigs d'esports: de futbol per als homes i d'handbol per a les dones; sovint, els casats contra els solters. A més, s'organitzaven campionats de petanca, tennis taula, tir al plat, curses de sacs, punxats i la bicicletada cap a Vic, que encara es fa actualment.

Un equip de futbol, de fa almenys vint-i-cinc anys, posant a l'Estadi Torras i Bages

A totes les cases s'havia jugat a futbol. Eren dos, tres, quatre nens..., tant li feia el nombre de jugadors, la qüestió era jugar!

Durant els partits de futbol, hi havia rivalitat entre l'equip del barri de dalt i l'equip del barri de baix.

Un altre equip de futbol del barri a les instal·lacions de l'Estadi

La bicicletada estava encapçalada per una moto Vespa amb una parella disfressada de noucasats.

Els veïns recorden que era molt normal anar quatre persones assegudes sobre una mateixa Vespa.

IV Pedalada Popular de la Festa Major. A la foto també es pot veure un kart construït expressament per a la ocasió.

Una altra imatge de la bicicletada multitudinària

Foto de grup el dia de la inauguració del casal de la gent gran